



**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

28. An qui bona fide confitetur cum Confessario valdè ignorante, teneatur postea confessionem iterare? Et deducitur, quod quando quis integrè fassus est peccatum, quod fecit, dubitat tamen esse ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

rum argumentorum pendere ex ratione peculiari, quæ est in Sacramento: quam rationem ponderavit Concilium Tridentinum illo cap. 7. ad probandam hanc doctrinam his verbis. Quoniam igitur natura, & ratio iudicij illud exposcit ut sententia in subditos dumtaxat feratur: persuasum semper in Ecclesia Dei fuit, & verissimum esse Synodus hæc confirmat, nullius momenti absolutio-nem eam esse debere, quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinariam, aut subdelegatam non habet jurisdictionem, &c. In quibus verbis totum hoc reducit ad rationem iudicij, quæ propria est huius Sacramenti, ac non aliorum. Quare sicut ex eo quoddam Sacramentum matrimonij includat contractum humanum, subdit conditiones contractum, atque adeo ejus valor requirit habilitatem contrahentium, quæ tolli aut poni potest ab Ecclesia: si hoc Sacramentum, quia iudicium quoddam est, requirit superioritatem & subditos, qui ab Ecclesia dari vel auferri possunt. Unde verba Christi, licet univèrsaliter videantur sonare potestatem, eo tamen ipso, quod datur potestas ad absolvendos subditos per modum iudicij, intelligitur data respectu subditorum, qui legitimi subditi sint. In aliis verò Sacramentis quæ non exercentur per modum iudicij non pendet eorum valor à prohibitione, vel permissione Ecclesiæ, quia validè exercentur etiam circa non subditos.

17. Petes tamen: quomodo ex verbis Christi colligat Ecclesia, Sacerdotes non accipere totam potestatem judicariam expeditam in sua ordinatione: possent enim tunc heri iudices absque ulla dependentia ab Ecclesia in usu valido suæ jurisdictionis: sicut fiunt medici ad curandos infirmos per unctionem absque tali dependentia ab Ecclesia. Respondetur id totum colligi ex ratione iudicij: nam iudex, qui non est merus arbiter, cuius sententia non obligat propter auctoritatem iudicis, sed propter pactum litigantium, qui promiserunt illam observare, debet habere potestatem obligandi, atque adeo debet esse Superior eorum, quibus jus dicit, ut possit eos ligare, unde optimè inferitur non posse proferri sententiam nisi in subditos. Aliunde autem pro certo supponitur, non esse omnes & singulos Christianos subditos singulorum Sacerdotum ex Christi institutione: hoc enim perverteret Hierarchicum ordinem, quem Christus in sua Ecclesia reliquit: in qua voluit alios esse superiores, alios inferiores: si autem omnes Sacerdotes ex sua ordinatione haberent omnes Christianos sibi subditos, jam omnes Sacerdotes essent iudices supremi, & Principes æquales absque ulla subordinatione, quod esset omnino contra totum Ecclesiasticum ordinem.

18. Et hæc omnia supradicta docet doctus Pater Joannes de Lugo de Sacrament. Pœnitent. disp. 5. sect. 2. num. 16. & seq. Joannes Molanus in Comp. Theol. pract. 1. cap. 11. conclus. 1. numer. 2. & communiter omnes Theologi & Casuist. Et ideò cavendum est à supradicta sententia Croufers. Unde Gregorius XV. in Declaratione 12. super Bullam latam Nonis Februarij 1622. quæ incipit Inscrutabili, statuit Confessariis non approbatis confessiones factas esse nullas, ut rectè observat novissimè Zambellus in Reper. Mor. verb. Confessor. quoad auctoritatem, n. 5. & docet etiam novissimè Franciscus Zipæus in Consultationibus Canonicis, lib. 5. tit. de Pœnit. & Remiss. consubr. 2.

19. Unde pro Coronide huius resolutionis non desinam hic apponere verba P. Theauri in pract. de pœnit. part. 2. verb. absolutio Sacramentalis,

cap. 2. ubi sic ait: Amplia hæc conclusionem, ut procedat, etiam si pœnitens bona fide confiteatur non approbato, seu alieno Sacerdoti sine licentia competente; vel Sacerdos etiam bona fide illum audiat & absolvat: nam etiam tunc non perficitur Sacramentum; quia hæc irritatio actus non est pœnalis, sed diffinitiva, & ex natura rei, ob defectum jurisdictionis, sine qua non potest perfici hoc Sacramentum: ut Trident. c. 7. sess. 14. de Sacram. pœnit. text. in cap. dudum 54. de elect. & ibi Glossa, & Doctores communiter in verb. decepta. Unde talis confessio iteranda est habenti jurisdictionem circa illum. Joannes Andreas in d. cap. dudum. Abbas ibi n. 20. Navarrus in cap. placuit, de pœnit. dist. 6. num. 180. qui ponunt exemplum, si quis confiteatur Parocho intruso. Hucusque Theaurus: qui tamen optimè observat Sacerdotem sine approbatione absolventem non incurtere aliquam censuram, vel irregularitatem.

Sup. hoc in tom. 5. tr. 5. Ref. 17.

RESOL. XXVIII.

An qui bona fide confitetur cum Confessario valde ignorante, teneatur postea confessionem iterare? Et deducitur, quod quando quis integrè confessus est peccatum, quod fecit, dubitat tamen esse mortale, quamvis enim Confessor simili dubio teneatur non est confessio iteranda illius peccati, si postea alteruter doctior factus, aut aliis consultis, novit id peccatum esse mortale, nisi aliunde confessio fuerit irrita? Ex part. 3. tract. 4. Ref. 120. aliis 121.

§. 1. **A**ffirmativam sententiam docet Vasquez in 3. part. tom. 4. q. 93. art. 3. dub. 1. n. 2. quia bona fides amplius efficere non potest, quam excusare à culpa pœnitentem accedentem ad Sacerdotem ignorantem.

Sup. hoc in duabus Ref. seqq. & infra lege Ref. 38. quamvis ejus doctrina sit pro articulo mortis.

2. Sed contrariam opinionem tuetur Henriquez lib. 2. de pœnit. cap. 14. numer. 5. ubi sic asserit. Qui bona fide confitetur ignoranti, quem postea novit necesse distinguere inter mortalia, & venialia, non videtur cogendus iterare confessionem, quia ille potuit, & voluit bene dispositum absolvere, quamvis defecerit in prudentia circa medicinam, & satisfactionem imponendam. Ita ille, & post illum Sanchez in summ. tom. 1. lib. 1. cap. 10. numer. 69. sic asserens. Quando pœnitens integrè confessus est peccatum quod fecit, dubitabat tamen, an esset mortale. Quamvis enim Confessor simili dubio teneatur, non est iterum confessio illius peccati repetenda, si postea alteruter doctior factus, aut aliis consultis novit id peccatum esse mortale, nisi aliunde confessio fuerit irrita, ut quia data opera quaesivit ille Confessorem ignorantem, ac sufficientem ad ejus confessionem excipiendam. Sic Sanchez, & ego.

Sup. hoc in Ref. 2. not. præterea lege §. Ex his, & infra Ref. 137. post meum, à veris, qui tamen, & pro data opera contenta in fine huius Ref. in Ref. 2. not. primæ huius Ref. §. Notandum.

RESOL. XXIX.

An pœnitens teneatur reiterare confessionem factam bona fide cum Confessario ignorante, licet peccaverit Sacerdos, nisi bona fide excusetur? Et an, in casu ignorantie proprij Parochi, possit pœnitens confiteri alteri Sacerdoti absque licentia proprij Parochi? Ex part. 4. tract. 4. & Mil. Relol. 201.

§. 1. **N**egative respondeo, quia dicta confessio non fuit invalida, & nulla, cum actus pœnitentis

Sup. hoc in Ref. præterea